

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 września 2018 roku, wydanym w sprawie z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. przeciwko M. G. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Z.: zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 759,68 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 lutego 2018 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu w kwocie 1 017 zł.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pozwany zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 720 § 1 i 2 k.c. oraz art. 74 § 1 k.c.,

a także sprzeczność ustaleń faktycznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w związku z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 316 k.p.c. Na tych podstawach skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania wraz z obowiązkiem orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja powoda jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć należy również, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd pierwszej instancji prawidłowe ustalenia faktyczne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego, wskazać należy, że zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena materiału obwodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w ramach swobody sądu (por. też Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. III CKN 4/98, publ. LEX nr 322031). Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy wskazując, że doszło do przekazania środków w realizacji umowy pożyczki. Skarżący kwestionuje formę czynności prawnej, ale nie jest to zagadnienie dotyczące oceny dowodów, tylko kwestia sposobu zastosowania prawa materialnego, a więc nie mieści się już w dyspozycji art. 233 k.p.c.

Za chybiony uznać także należy zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c., gdyż – jak już napisano – zagadnienie skuteczności i ważności umowy pożyczki nie podlega analizie w kontekście ustaleń faktycznych tylko prawa materialnego.

Zgodnie z art. 720 § 2 k.c., o treści aktualnej na dzień zawarcia spornego kontraktu, umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Przepis ten zastrzega formę pisemną jedynie dla celów dowodowych. Dla ważności umowy pożyczki nie jest wymagana forma szczególna. Zarówno zawarcie, jak i zmiana treści umowy pożyczki mogą nastąpić nawet w sposób konkludentny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 września 2009 r., V CSK 478/08, L.). Słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że pozwany nie zakwestionował przekazania mu środków, a skupiał się na kwestiach formalnych, z których wyciągał błędne wnioski. Problem zastosowania w niniejszej sprawie art. 74 k.c. w ogóle nie zaistniał, bo okoliczności przekazania pożyczonych środków w ogóle nie były sporne. Wszystkie te okoliczności bardzo szczegółowo przeanalizował Sąd

I instancji. Wywody te nie wymagają powtórzenia. Sąd odwoławczy w pełni je akceptuje.

Mając na uwadze niezasadność zarzutów apelacyjnych oraz jednocześnie brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.